

Arrest

nr. 259 642 van 27 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. AHMADZADAH en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 1960.

De eerste en de tweede verzoekende partij zijn getrouwd. Samen hebben ze vijf kinderen waarvan twee kinderen meerderjarig zijn.

De eerste verzoekende partij is volgens haar verklaringen het Rijk een eerste keer binnengekomen op 2 juni 2015.

Op 3 juni 2015 dient de eerste verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 30 september 2015 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de eerste verzoekende partij. Tegen deze

beslissing wordt beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 17 februari 2016 met nummer 162 235 wordt zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de eerste verzoekende partij geweigerd.

Op 31 maart 2016 dient de eerste verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 4 augustus 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Tegen deze beslissing wordt beroep aangetekend bij de Raad. Bij arrest van 11 januari 2017 met nummer 180 586 wordt het beroep verworpen.

Op 10 maart 2017 dient de eerste verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Tegen deze beslissing wordt beroep aangetekend bij de Raad. Bij arrest van 27 juni 2018 met nummer 206 074 wordt het beroep verworpen.

Op 20 maart 2019 dient de eerste verzoekende partij een vierde verzoek om internationale bescherming in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van de verzoekende partij op 27 juni 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt.

Op 23 juli 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen twee beslissingen tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) in hoofde van verzoekers. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers beroep in bij de Raad. Bij arrest van 26 februari 2020 met nummer 235 679 worden de beslissingen van 23 juli 2019 vernietigd.

Op 27 april 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen twee beslissingen tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) in hoofde van verzoekers. De eerste bestreden beslissing in hoofde van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Siyah Petaw in het district Jalrez in de provincie Maidan-Wardak. U bent een sjjiitische moslim en Qizilbash van etnie. U ging tot de 11de klas naar school. U bent gehuwd met RAFAT Maryam (OV 8.072.487). U verliet samen met uw gezin Afghanistan en diende op 3 juni 2015 in België een eerste verzoek om internationale bescherming. U werkte voor een Duits bedrijf ASAP/Heidelberg. Nadat u bij hen was gestopt vreesde u door de taliban gedood te worden aangezien u niet inging op hun verzoek om de geheime kaarten die u het bureau van de cartografie hielp drukken aan hen over te maken.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 30 september 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geoordeeld dat de asielmotieven die u aanhaalde ongeloofwaardig waren en dat u zich in de stad Kabul kon vestigen om aan het willekeurig geweld in uw regio te ontsnappen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) volgde deze weigeringsbeslissing in het arrest nr. 162235 van 17 februari 2016. U diende geen cassatieberoep in.

U keerde niet naar Afghanistan terug maar u diende samen met uw echtgenote een tweede verzoek om internationale bescherming in op 31 maart 2016. In uw tweede verzoek herhaalde u de asielmotieven die u in uw eerste verzoek hebt uiteengezet. Daarnaast brachten u en uw echtgenote nog twee nieuwe asielmotieven aan. Jullie beweerden dat er in jullie dorp het gerucht de ronde doet dat jullie zich tot het christendom hebben bekeerd. Dit gerucht zou voortgekomen zijn uit telefoongesprekken van uw zoon met zijn neef waarin hij vertelde over het leven in België en meer bepaald over zijn ervaringen op school. Voorts meldde uw echtgenote dat zij door uw vader mishandeld werd en vreesde ze dat ze opnieuw zo behandeld zal worden indien ze naar Afghanistan zou terugkeren. Tenslotte meldden jullie dat Kabul momenteel niet veilig is en dat door de verhuis van uw oom naar India uw familiaal netwerk in

Kabul weggevalen is. Ter staving van uw tweede verzoek legde u samen met uw echtgenote twee brochures van de firma Heidelberg neer, twee brieven over uw tewerkstelling in Afghanistan, de vergunning van de firma waarvoor u werkte, negen foto's van u in uw werkomgeving en van de kaarten die u drukte, een psychologisch attest, een uittreksel van de website van het bureau van cartografie, een verzendnota, een usb-stick met daarop een video-opname van een diplomaceremonie, het paspoort met visum van uw oom, en een huurcontract van een huis in India met bijhorende aangifte van de huurovereenkomst bij de Indiase overheid. Op 4 augustus 2016 werd er door het CGVS een beslissing van niet-inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen. Uw beroep tegen deze beslissing werd verworpen op 11 januari 2017 door de RvV in arrest nr.180586. U diende geen cassatieberoep in.

U verlaat het grondgebied niet en op 10 maart 2017 diende u samen met uw echtgenote een derde verzoek om internationale bescherming in. U hield vast aan uw eerdere problemen met de taliban. Daarnaast verklaarde u gelogen te hebben bij uw eerdere asielaanvragen over uw reisweg. U kwam niet over land naar België maar u reisde met het vliegtuig tot Frankrijk en zo per trein tot België. U maakte hierbij gebruik van een paspoort op naam van Ayubi Mohammad Rafi. U heeft schulden bij de smokkelaar en vreesde problemen te krijgen bij een terugkeer naar Afghanistan met de smokkelaar als u deze niet betaalt. Ter staving van uw derde asielaanvraag legde u een email voor van uw advocaat gestuurd naar uw collega's in Afghanistan en een kopie van een geheime topografische kaart voor. Daarnaast dienden uw zonen Rafat Bilal (O.V. 8.072.487) en Rafat Iqbal (O.V. 8.072.487) in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. U vreesde ook dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan ontvoerd of gedood zouden worden door de taliban of door een commandant zouden worden gebruikt als "bacha bazi". Op 17 november 2017 nam het CGVS een beslissing van niet-inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Uw beroep tegen deze beslissing werd verworpen op 27 juni 2018 door de RvV in arrest nr. 206074. U diende geen cassatieberoep in.

Op 20 november 2017 werden er voor uw zonen Bilal en Iqbal beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. De RvV volgde deze beslissingen op 27 juni 2018 in arrest nr. 206075.

U verlaat het grondgebied niet en dient op 20 maart 2019 samen met uw echtgenote een vierde verzoek om internationale bescherming in. U houdt vast aan uw oorspronkelijke problemen met de taliban omwille van uw tewerkstelling bij ASAP/Heidelberg en uw betrokkenheid bij het drukken van geheime topografische kaarten. U vreest nog gedood te worden omwille van de eerdere problemen en verwijst naar collega's die dezelfde problemen kenden maar elders wel bescherming kregen. Ter staving van uw verzoek legde u twee brieven neer afkomstig van uw collega's, Mohammad Kabir Rahimi en Abdul Wahad Amiri, een kopie van de identiteitskaart van Mohammad Kabir Rahimi, een kopie van de Amerikaanse identiteitskaart van Abdul Wahab Amiri, en kopie van de toekenning van een "Afghanistan special immigrant Visa status" van Abdul Wahad Amiri. Deze collega's kregen bescherming toegekend in een ander land, respectievelijk in Zweden en de Verenigde Staten. Daarnaast legde u de enveloppes neer waarmee deze documenten naar u werden opgestuurd, een uitprint van een facebookprofiel van een collega waarop u staat afgebeeld, en het huurcontract van uw oom in India om aan te tonen dat u geen familie meer heeft in Kabul. U legt ook nog een brief van PRAXISP van de KU Leuven neer dd. 14/06/2019 waarin wordt gesteld dat uw familie psychologisch wordt begeleid, en twee brieven van de afdeling psychiatrie van het Ziekenhuis van Oost Limburg over uw mentale toestand (dd. 25/03/2019 en 17/06/2019) en een medisch attest van het Ziekenhuis van Oost-Limburg in hoofde van uw echtgenote dd. 25/03/2019. Op 11 juli ontvangt het CGVS nog een brief van uw raadsheer, Meester Ahmadzadah met nogmaals bovenstaande documenten neer en een 'extract of population register' op naam van Mohammad Kabir Rahimi.

Op 23 juli 2019 werd er door het CGVS een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen. Deze beslissing werd door de RvV vernietigd op 26 februari 2020 in arrest nr.233132.

Door uw advocaat worden er bijkomend nog twee medische attesten van 8 november 2019 toegevoegd, een voor u en een voor uw vrouw.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw

hoofde heeft kunnen vaststellen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) is diezelfde mening toegedaan (zie arrest nr. 233132). Immers stelde deze vast dat uw mentale gezondheidstoestand u er niet van weerhoudt om geloofwaardige verklaringen af te leggen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze werd ondermijnd en de door u aangehaalde feiten niet als bewezen werden beschouwd. Het betreft hier met name de problemen die u ondervond met de taliban omdat u weigerde geheime kaarten aan hen door te spelen. Hoewel uw tewerkstelling bij het bedrijf ASAP/Heidelberg niet in twijfel werd getrokken waren er wel ernstige twijfels aan uw eigenlijke takenpakket bij het bedrijf. Uw tewerkstelling bij ASAP/Heidelberg an sich was echter niet voldoende om in aanmerking te komen voor een beschermingsstatuut. Bovendien was het CGVS van mening dat er voor u een intern vluchtalternatief mogelijk was in de stad Kabul om aan het willekeurig geweld in Wardak te ontsnappen. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV in beroep bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Uw tweede en derde verzoeken werden niet in overweging genomen door het CGVS en uw beroepen hiertegen werd eveneens verworpen door de RvV. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behouders voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd met betrekking tot uw problemen met de taliban. Het louter verwijzen naar deze eerdere problemen die al als ongeloofwaardig beoordeeld werden kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen (zie Verklaring volgend verzoek). Hierbij dient nogmaals te worden vermeld dat het loutere feit dat u werkzaam was bij het bedrijf ASAP/Heidelberg niet volstaat om in aanmerking te komen voor een beschermingsstatuut. U dient immers met concrete aanwijzingen aan te tonen dat u omwille van dit risicoprofiel dreigde te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar uw land en naar uw regio van herkomst. U brengt aldus geen nieuwe elementen aan die dergelijk risico aannemelijk maken.

De door u neergelegde stukken kunnen het geloof in uw asielrelaas evenmin herstellen. Deze vormen slechts een voortzetting op een relaas dat op diverse punten ongeloofwaardig werd bevonden. U verwijst nog naar collega's die dezelfde problemen zouden gekend hebben en intussen wel een beschermingsstatuut kregen buiten Afghanistan. De brieven die uw collega's opstelden kunnen de door het CGVS en de RvV gemaakte vaststellingen inzake de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen echter niet wijzigen. Deze brieven betreffen geen officiële documenten die werden uitgegeven door een officiële instantie. Bovendien kunnen deze brieven door om het even wie zijn opgesteld en vertonen ze een gesolliciteerd karakter daar ze louter op uw vraag werden opgesteld. Ze bezitten aldus geen objectieve bewijskracht. Uit deze brieven blijkt bovendien niet op grond van welke feiten uw collega's respectievelijk een beschermingsstatus en een visum voor de Verenigde Staten kregen. In de brief afkomstig van Mohammad Kabir Rahmi blijkt bovendien dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van de algemene slechte veiligheidssituatie en wordt er met geen woord gerept over eventuele problemen omwille van zijn werk bij ASAP. Bovendien gaat u voorbij aan het feit dat elk

verzoek om internationale bescherming individueel en op zijn eigen merites wordt beoordeeld. Er kunnen dan ook in hoofde van deze collega's andere elementen spelen die geleid hebben tot het toekennen van een beschermingsstatus. Het feit dat u samen met collega's te zien bent op een groepsfoto op facebook kan evenmin een ander licht op de zaak werpen. Deze foto bevat geen specifieke taakomschrijving van uw beweerd functies bij de firma ASAP en kan hoogstens aantonen dat u er werkte, wat overigens niet wordt betwijfeld. Bovendien, zelfs al zou uw functiebeschrijving hieruit blijken, quod non, dan nog toont de foto geenszins aan dat u daadwerkelijk omwille van uw tewerkstelling bij ASAP/Heidelberg problemen met de taliban zou hebben gekend en/of dat u vervolging zou dienen te vrezen of een risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De enveloppes tonen slechts aan dat u post heeft ontvangen uit de Verenigde Staten en Zweden. Deze vaststellingen werden bevestigd door de RvV in haar arrest nr. 233132 van 26 februari 2020.

Met betrekking tot de medische documenten, namelijk het attest van opvolging door het praktijkcentrum Psychologie en Pedagogische wetenschappen (PRAXISP) van de KU Leuven dd. 14/06/2019; de brieven van de dienst psychiatrie van het ziekenhuis Oost-Limburg en de twee medische attesten van het ziekenhuis Oost-Limburg van 8/11/2019, dient te worden opgemerkt dat ze evenmin als nieuwe elementen kunnen gezien worden die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Uit de laatste medische rapporten blijkt dat u en uw vrouw lijden aan het posttraumatisch stresssyndroom en sinds 2017 psychiatrisch begeleid worden alsook medicamenteus behandeld worden. Uit het hebben van klachten zoals overmatig piekeren, concentratieverlies, prikkelbaarheid, slaaploosheid, angst en depressie blijkt niet dat u en uw gezinsleden te kampen hebben met zware psychologische problemen of met een verstandelijke handicap die van die aard zijn dat zij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan aanleiding kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals stigmatisering.

Aldus hebben jullie geen nieuwe feiten of elementen aangebracht die aan het gezag van gewijsde van voorgaande arresten van de RvV kunnen tornen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld,

waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in

hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofdte verminderen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Jalrez in de provincie Wardak en hierbij verwijst naar uw psychologische problemen dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c Vw. Vooreerst dient benadrukt te worden dat het louter aanhalen van een risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat dit risico reëel is.

Het door u neergelegde attest van 8 november 2019 stelt dat u lijdt aan posttraumatisch stresssyndroom en sinds 2017 psychiatrisch begeleid wordt en medicamenteus wordt behandeld. In het medisch attest

van 25 maart 2019 staat onder andere dat u klaagt van toenemende prikkelbaarheid, sombere stemming, geen interesse, in- en doorslaapproblematiek en nachtmerries, en melding maakt van subjectieve klachten van uitgesproken vergeetachtigheid. In dit attest wordt ook gezegd dat er sprake is van wederkerige gespreksgroei, dat de spraak normaal is zowel qua tempo als inhoudelijk, het bewustzijn intact is, en de gedachten lijken normaal zowel formeel als inhoudelijk, de stemming is depressief. Daarnaast werden er geen psychotische belevingen weerhouden. De depressieve stoornis wordt weerhouden daar uw gezin onder hoge sociale, financiële en psychische spanning staat. Het attest van 17 juni 2019 stelt dat u op consultatie gaat voor uw psychosociale problematiek, dat u klaagt over besluiteloosheid, geen perspectief te hebben voor de toekomst, veel piekeren, vergeetachtigheid en slaapproblemen. Deze attesten tonen echter niet aan dat er in uw hoofde een persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit de door u neergelegde stukken blijkt niet dat u zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U toont ook zelf niet aan dat u omwille van de elementen aangehaald in het neergelegde psychologisch verslag, een verhoogd risico zou lopen. U laat immers na te duiden waarom deze vaststellingen omtrent uw psychologische toestand omstandigheden zijn die het risico om het slachtoffer worden van willekeurig geweld verhogen. De blote bewering dat u minder zou kunnen instaan voor uw eigen veiligheid wordt geenszins geconcretiseerd en aldus wordt geen verhoogd risico in uw hoofde, in vergelijking met enig ander persoon, in het kader van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Los van het gegeven dat de commissaris-generaal niet inziet en door u evenmin concreet werd aangetoond op welke wijze het feit dat u drie minderjarige kinderen heeft een verhoogd risico uitmaakt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, met name bij eventuele checkpoints van de taliban, kan erop gewezen worden dat indien u het toch onveilig acht om met uw gezin te reizen van Kabul naar het district Jalrez in de provincie Wardak er in uw hoofde een intern vluchtalternatief bestaat in de stad Kabul zoals eerder werd vastgesteld en bevestigd door de Raad in de arresten nr. 162 235 van 17 februari 2016, nr. 180 586 van 11 januari 2017 en nr. 206 074 van 27 juni 2018. U brengt geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op deze beoordeling.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus 'Afghanistan: Security situation in Kabul City' van 8 april 2020, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city_20200408.pdf) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers (261 doden en 1.302 gewonden) ingevolge voornamelijk zelfmoord- en complexe aanslagen en gerichte moorden. Dit is een daling met

16% t.o.v. het jaar 2018 en wijst op een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers als gevolg van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. In de stad Kabul is er in het laatste kwartaal van 2019 een daling van het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder in de eerste maanden van 2020.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. De aanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. In vergelijking met voorgaande jaren betreft een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings', met minder burgerslachtoffers als gevolg. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Wat ISKP betreft, moet worden vastgesteld dat haar capaciteit om aanslagen te plegen in de stad in 2019 als gevolg van de inspanningen van de veiligheidsdiensten verminderd is, waardoor er een afname was van aan IS gerelateerde incidenten en hieruit resulterende burgerslachtoffers. Daarnaast is er toename van crimineel geweld in de stad (o.a. diefstal en ontvoering).

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, is er sinds het laatste kwartaal van 2019 opnieuw een significante daling in het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder begin 2020. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen, zoals hierboven uiteengezet.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan

besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt, zoals eerder werd vastgesteld en bevestigd door de Raad in de arresten nr. 162 235 van 17 februari 2016, nr. 180 586 van 11 januari 2017 en nr. 206 074 van 27 juni 2018. U brengt geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op deze beoordeling. Het huurcontract van uw oom uit India doet hier evenmin afbreuk aan aangezien u ook zonder familiaal netwerk van een intern beschermingsalternatief gebruik maken in Kabul stad.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het CGVS vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

In hoofde van uw echtgenote Rafat Maryam (Ov n° 8.072.487) is het CGVS eveneens overgegaan tot een beslissing van niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing in hoofde van verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Siyah Petaw in het district Jalrez in de provincie Maidan-Wardak. U bent een sjjiitische moslim van de stam Qizilbash. U bent analfabeet.

U verklaarde het volgende tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming: in 1998 trouwde u met RAFAT Rafiullah (OV 8.072.469) en jullie kregen samen vijf zonen. U deed het huishouden. Uw man werkte als drukker bij het bedrijf ASAP/Heidelberg. Hij had projecten bij het Ministerie voor Defensie en het bureau voor cartografie. Uw man werd tweemaal door de taliban bedreigd om hen geheime kaarten te bezorgen. Enkele dagen vóór jullie vertrek werd u samen met uw kinderen naar de oom van uw echtgenoot gebracht. Daar vernam u de eerste keer iets over de problemen die uw echtgenoot had ervaren. Enkele dagen later verlieten jullie Afghanistan. Jullie waren ongeveer één maand onderweg en kwamen op 2 juni 2015 in België aan. De volgende dag diende u samen met uw echtgenoot een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 30 september 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geoordeeld dat de asielmotieven die jullie aanhaalden ongeloofwaardig waren en dat u zich in de stad Kabul kon vestigen om aan het willekeurig geweld in Maidan Wardak te ontsnappen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) volgde deze weigeringsbeslissing in het arrest nr. 162 235 van 17 februari 2016. U diende geen cassatieberoep in.

U keerde niet naar Afghanistan terug maar u diende samen met uw echtgenoot een tweede verzoek om internationale bescherming in op 31 maart 2016. In uw tweede verzoek herhaalde u de asielmotieven die u in uw eerste verzoek uiteenzette. Daarnaast brachten u en uw echtgenoot nog twee nieuwe elementen aan. Jullie beweerden dat er in jullie dorp het gerucht de ronde deed dat jullie zich tot het christendom hebben bekeerd. Dit gerucht zou voortgekomen zijn uit telefoongesprekken van uw zoon met zijn neef waarin hij vertelde over het leven in België en meer bepaald over zijn ervaringen op school. Voorts meldde u dat u door uw schoonvader mishandeld werd en vreesde u dat u opnieuw zo behandeld zou worden indien jullie naar Afghanistan zouden terugkeren. Tenslotte meldden jullie dat Kabul momenteel niet veilig is en dat door de verhuis van de oom van uw man naar India uw familiaal netwerk in Kabul weggevallen is. Ter staving van uw tweede verzoek legde u samen met uw echtgenoot twee brochures van de firma Heidelberg neer, alsook twee brieven over de tewerkstelling van uw man in Afghanistan, de vergunning van de firma waarvoor uw man werkte, negen foto's van uw echtgenoot in zijn werkomgeving en van de kaarten die hij drukte, een psychologisch attest, een uittreksel van de website van het bureau van cartografie, een verzendnota, een usb-stick met daarop een video-opname van een diplomaceremonie, het paspoort met visum van uw oom, en een huurcontract van een huis in India met bijhorende aangifte van de huurovereenkomst bij de Indiase overheid. Op 4 augustus 2016 werd er door het CGVS een beslissing van niet-inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen. Uw beroep tegen deze beslissing werd verworpen op 11 januari 2017 door de RvV in arrest nr.180586. Er werd geen cassatieberoep ingediend.

U verliet het grondgebied niet en op 10 maart 2017 diende u samen met uw echtgenoot een derde verzoek om internationale bescherming in. U hield vast aan uw eerdere problemen met de taliban. Daarnaast verklaarde u gelogen te hebben bij uw eerdere verzoeken over uw reisweg. U kwam niet over land naar België maar u reisde met het vliegtuig tot Frankrijk en zo verder per trein. U gebruikte daarbij een andere naam, Ayubi Mienah. Jullie hebben schulden bij de smokkelaar en vrezen problemen te krijgen bij een terugkeer naar Afghanistan met de smokkelaar als jullie deze niet betalen. U vreesde ook problemen voor uw zonen bij een terugkeer naar Afghanistan. U denkt dat ze niet naar school zullen kunnen gaan in Afghanistan en dat de taliban uw zonen zouden meenemen. U legde geen documenten neer ter staving van uw derde verzoek. Daarnaast dienden uw zonen Rafat Bilal (O.V. 8.072.487) en Rafat Iqbal (O.V. 8.072.487) diezelfde dag in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Op 17 november 2017 nam het CGVS een beslissing van niet-inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 27 juni 2018 door de RvV verworpen in arrest nr. 206074. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Op 20 november 2017 werden er voor uw zonen Bilal en Iqbal beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. De RvV is deze weigeringsbeslissingen gevolgd op 27 juni 2018 in arrest nr. 206075.

U verlaat het grondgebied niet en dient op 20 maart 2019 samen met uw echtgenoot een vierde verzoek om internationale bescherming in. U verwijst naar de verklaringen van uw man en naar de documenten die door hem werden neergelegd, met name twee brieven van ex-collega's, Mohammad Kabul Rahimi

en Abdul Wahab Amiri, die op basis van dezelfde problemen wel internationale bescherming kregen respectievelijk in Zweden en de Verenigde Staten, een kopie van de identiteitskaart van Mohammad Kabir Rahimi, een kopie van de Amerikaanse identiteitskaart van Abdul Wahab Amiri, de kopie van de 'chief of mission approval for Afghanistan special immigrant Visa status' van Abdul Wahad Amiri, alsook de enveloppes waarmee deze brieven werden opgestuurd, een uitprint van een facebookprofiel van een ex-collega Alireza Heidarzadah waarop ook uw man te zien is. Daarnaast legt uw echtgenoot ook een huurcontract op naam van de vrouw van zijn oom uit India neer, alsook de kopie van zijn visum voor India, als bewijs dat jullie geen familiaal netwerk meer hebben in Kabul. Daarnaast legt uw man ook nog een brief van PRAXISP van de KU Leuven dd. 14/06/2019 voor waarin wordt gesteld dat uw gezin psychologisch wordt opgevolgd door hen en twee brieven van het Ziekenhuis Oost-Limburg over zijn mentale toestand (dd. 25/03/2019 en 17/06/2019). Daarnaast legt u zelf ook een brief van de dienst psychiatrie van het ziekenhuis Oost- Limburg neer dd. 25/03/2019. Op 11 juli 2019 ontvangt het CGVS nog een brief van uw raadsheer, Meester Ahmadzadah. Hij legt nogmaals bovenstaande documenten neer en een 'extract of population register' op naam van Mohammad Kabir Rahimi.

Op 23 juli 2019 werd er door het CGVS een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen. Deze beslissing werd door de RvV vernietigd op 26 februari 2020 in arrest nr.233132.

Door uw advocaat worden er bijkomend nog twee medische attesten van 8 november 2019 toegevoegd, een voor u en een voor uw man.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Hoewel u aanhaalt psychologische problemen te hebben haalt u ook aan dat u in staat bent de normale procedure te volgen, hetgeen ook blijkt uit de door uw echtgenoot neergelegde documenten. Ook de RvV is de mening toegedaan dat er geen bijzondere procedurele noden zijn in uw geval (zie arrest nr. 233132). Immers telde deze vast dat uw mentale gezondheidstoestand u er niet van weerhoudt om geloofwaardige verklaringen af te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze werd ondermijnd en de door u aangehaalde feiten niet als bewezen werden beschouwd. Het betreft hier met name de problemen die uw man ondervond met de taliban omdat hij weigerde geheime kaarten aan hen door te spelen. Hoewel zijn tewerkstelling bij het bedrijf ASAP/Heidelberg niet in twijfel werd getrokken waren er wel ernstige twijfels aan zijn eigenlijke takenpakket bij het bedrijf. Zijn tewerkstelling bij ASAP/Heidelberg an sich was echter niet voldoende om in aanmerking te komen voor een beschermingsstatuut. Bovendien was het CGVS van mening dat er voor jullie een intern vluchtalternatief mogelijk was in de stad Kabul om aan het willekeurig geweld in jullie eigen regio te ontsnappen. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in beroep bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Uw tweede en derde verzoek werden niet in overweging genomen door het CGVS en uw beroepen hiertegen werden eveneens verworpen door de RvV. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast,

behouders voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd met betrekking tot uw problemen met de taliban (zie Verklaringen volgend verzoek). Het louter verwijzen naar deze eerdere problemen die al als ongeloofwaardig beoordeeld werden kan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven niet herstellen. Meer nog, u beperkt zich nu tot het verwijzen naar de verklaringen van uw echtgenoot en de documenten die door hem werden neergelegd. Hierbij dient nogmaals te worden vermeld dat het loutere feit dat uw echtgenoot werkzaam was bij het bedrijf ASAP/ Heidelberg niet volstaat om in aanmerking te komen voor een beschermingsstatuut. U dient immers met concrete aanwijzingen aan te tonen dat hij omwille van dit risicoprofiel dreigde te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar jullie land en naar jullie regio van herkomst. U brengt aldus geen nieuwe elementen aan die dergelijk risico aannemelijk maken.

Wat de documenten betreft die door uw echtgenoot werden neergelegd en waarnaar u verwijst dient te worden opgemerkt dat ook deze geen nieuwe elementen inhouden die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken en wel om de redenen die u hieronder kan lezen in de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van uw echtgenoot Rafat Rafiullah (O.V. 8.702.469):

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) is diezelfde mening toegedaan (zie arrest nr. 233132). Immers stelde deze vast dat uw mentale gezondheidstoestand u er niet van weerhoudt om geloofwaardige verklaringen af te leggen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze werd ondermijnd en de door u aangehaalde feiten niet als bewezen werden beschouwd. Het betreft hier met name de problemen die u ondervond met de taliban omdat u weigerde geheime kaarten aan hen door te spelen. Hoewel uw tewerkstelling bij het bedrijf ASAP/Heidelberg niet in twijfel werd getrokken waren er wel ernstige twijfels aan uw eigenlijke takenpakket bij het bedrijf. Uw tewerkstelling bij ASAP/Heidelberg an sich was echter niet voldoende om in aanmerking te komen voor een beschermingsstatuut. Bovendien was het CGVS van mening dat er voor u een intern vluchtalternatief mogelijk was in de stad Kabul om aan het willekeurig geweld in Wardak te ontsnappen. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV in beroep bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Uw tweede en derde verzoeken werden niet in overweging genomen door het CGVS en uw beroepen hiertegen werd eveneens verworpen door de RvV. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behouders voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de

Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd met betrekking tot uw problemen met de taliban. Het louter verwijzen naar deze eerdere problemen die al als ongeloofwaardig beoordeeld werden kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen (zie Verklaring volgend verzoek). Hierbij dient nogmaals te worden vermeld dat het loutere feit dat u werkzaam was bij het bedrijf ASAP/Heidelberg niet volstaat om in aanmerking te komen voor een beschermingsstatuut. U dient immers met concrete aanwijzingen aan te tonen dat u omwille van dit risicoprofiel dreigde te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar uw land en naar uw regio van herkomst. U brengt aldus geen nieuwe elementen aan die dergelijk risico aannemelijk maken.

De door u neergelegde stukken kunnen het geloof in uw asielrelaas evenmin herstellen. Deze vormen slechts een voortzetting op een relaas dat op diverse punten ongeloofwaardig werd bevonden. U verwijst nog naar collega's die dezelfde problemen zouden gekend hebben en intussen wel een beschermingsstatuut kregen buiten Afghanistan. De brieven die uw collega's opstelden kunnen de door het CGVS en de RvV gemaakte vaststellingen inzake de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen echter niet wijzigen. Deze brieven betreffen geen officiële documenten die werden uitgegeven door een officiële instantie. Bovendien kunnen deze brieven door om het even wie zijn opgesteld en vertonen ze een gesolliciteerd karakter daar ze louter op uw vraag werden opgesteld. Ze bezitten aldus geen objectieve bewijskracht. Uit deze brieven blijkt bovendien niet op grond van welke feiten uw collega's respectievelijk een beschermingsstatus en een visum voor de Verenigde Staten kregen. In de brief afkomstig van Mohammad Kabir Rahmi blijkt bovendien dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van de algemene slechte veiligheidssituatie en wordt er met geen woord gerept over eventuele problemen omwille van zijn werk bij ASAP. Bovendien gaat u voorbij aan het feit dat elk verzoek om internationale bescherming individueel en op zijn eigen merites wordt beoordeeld. Er kunnen dan ook in hoofde van deze collega's andere elementen spelen die geleid hebben tot het toekennen van een beschermingsstatus. Het feit dat u samen met collega's te zien bent op een groepsfoto op facebook kan evenmin een ander licht op de zaak werpen. Deze foto bevat geen specifieke taakomschrijving van uw beweerde functies bij de firma ASAP en kan hoogstens aantonen dat u er werkte, wat overigens niet wordt betwijfeld. Bovendien, zelfs al zou uw functiebeschrijving hieruit blijken, quod non, dan nog toont de foto geenszins aan dat u daadwerkelijk omwille van uw tewerkstelling bij ASAP/ Heidelberg problemen met de taliban zou hebben gekend en/of dat u vervolging zou dienen te vrezen of een risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De enveloppes tonen slechts aan dat u post heeft ontvangen uit de Verenigde Staten en Zweden. Deze vaststellingen werden bevestigd door de RvV in haar arrest nr. 233132 van 26 februari 2020.

Met betrekking tot de medische documenten, namelijk het attest van opvolging door het praktijkcentrum Psychologie en Pedagogische wetenschappen (PRAXISP) van de KU Leuven dd. 14/06/2019; de brieven van de dienst psychiatrie van het ziekenhuis Oost-Limburg en de twee medische attesten van het ziekenhuis Oost-Limburg van 8/11/2019, dient te worden opgemerkt dat ze evenmin als nieuwe elementen kunnen gezien worden die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Uit de laatste medische rapporten blijkt dat u en uw vrouw lijden aan het posttraumatisch stresssyndroom en sinds 2017 psychiatrisch begeleid worden alsook medicamenteus behandeld worden. Uit het hebben van klachten zoals overmatig piekeren, concentratieverlies, prikkelbaarheid, slaaploosheid, angst en depressie blijkt niet dat u en uw gezinsleden te kampen hebben met zware psychologische problemen of met een verstandelijke handicap die van die aard zijn dat zij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan aanleiding kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals stigmatisering.

Aldus hebben jullie geen nieuwe feiten of elementen aangebracht die aan het gezag van gewijsde van voorgaande arresten van de RvV kunnen tornen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse

provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die geviserd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten geviserd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie

blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Jalrez in de provincie Wardak en hierbij verwijst naar uw psychologische problemen dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c Vw. Vooreerst dient benadrukt te worden dat het louter aanhalen van een risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat dit risico reëel is.

Het door u neergelegde attest van 8 november 2019 stelt dat u lijdt aan posttraumatisch stresssyndroom en sinds 2017 psychiatrisch begeleid wordt en medicamenteus wordt behandeld. In het medisch attest van 25 maart 2019, waarin onder andere staat dat u depressieve klachten vertoont, dat het gezin lijdt onder sombere stemming, in- en doorslaapproblematiek voornamelijk omwille van piekergedachten, evenals geheugen concentratieproblemen, urine-incontinentie en borstpijn staat tevens dat uw bewustzijn intact is, dat uw subjectieve aandacht en concentratie tijdens het gesprek aanwezig zijn, en dat een duidelijke stoornis van het geheugen niet is weerhouden. Ook staat er dat formeel denken coherent en normaal van tempo is en het inhoudelijk denken geen evidentie vertoont voor de aanwezigheid van wanen, hallucinaties of dwang. Deze attesten tonen niet aan dat er in uw hoofde een persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit de door u neergelegde stukken blijkt niet dat u zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U toont ook zelf niet aan dat u omwille van de elementen aangehaald in het neergelegde psychologisch verslag, een verhoogd risico zou lopen. U laat immers na te duiden waarom deze vaststellingen omtrent uw psychologische toestand omstandigheden zijn die het risico om het slachtoffer worden van willekeurig geweld verhogen. De blote bewering dat u minder zou kunnen instaan voor uw eigen veiligheid wordt geenszins geconcretiseerd en aldus wordt geen verhoogd risico in uw hoofde, in vergelijking met enig ander persoon, in het kader van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Los van het gegeven dat de commissaris-generaal niet inziet en door u evenmin concreet werd aangetoond op welke wijze het feit dat u drie minderjarige kinderen heeft een verhoogd risico uitmaakt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, met name bij eventuele checkpoints van de taliban, kan erop gewezen worden dat indien u het toch onveilig acht om met uw gezin te reizen van Kabul naar het district Jalrez in de provincie Wardak er in uw hoofde een intern vluchtalternatief bestaat in de stad Kabul, zoals eerder werd vastgesteld en bevestigd door de Raad in de arresten nr. 162 235 van 17 februari 2016, nr. 180 586 van 11 januari 2017 en nr. 206 074 van 27 juni 2018. U brengt geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op deze beoordeling.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus 'Afghanistan: Security situation in Kabul City' van 8 april 2020, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city_20200408.pdf) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op <https://>

coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers (261 doden en 1.302 gewonden) ingevolge voornamelijk zelfmoord- en complexe aanslagen en gerichte moorden. Dit is een daling met 16% t.o.v. het jaar 2018 en wijst op een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers als gevolg van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. In de stad Kabul is er in het laatste kwartaal van 2019 een daling van het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder in de eerste maanden van 2020.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. De aanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviséerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. In vergelijking met voorgaande jaren betreft een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings', met minder burgerslachtoffers als gevolg. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Wat ISKP betreft, moet worden vastgesteld dat haar capaciteit om aanslagen te plegen in de stad in 2019 als gevolg van de inspanningen van de veiligheidsdiensten verminderd is, waardoor er een afname was van aan IS gerelateerde incidenten en hieruit resulterende burgerslachtoffers. Daarnaast is er toename van crimineel geweld in de stad (o.a. diefstal en ontvoering).

Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, is er sinds het laatste kwartaal van 2019 opnieuw een significante daling in het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder begin 2020. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen, zoals hierboven uiteengezet.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt, zoals eerder werd vastgesteld en bevestigd door de Raad in de arresten nr. 162 235 van 17 februari 2016, nr. 180 586 van 11 januari 2017 en nr. 206 074 van 27 juni 2018. U brengt geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op deze beoordeling. Het huurcontract van uw oom uit India doet hier evenmin afbreuk aan gezien u ook zonder familiaal netwerk van een intern beschermingsalternatief gebruik maken in Kabul stad.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2, § 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Vooreerst geven verzoekers een korte theoretische uiteenzetting omtrent de bepalingen en artikelen waarvan ze de schending aanvoeren.

In een tweede onderdeel van hun middel zetten verzoekers uiteen dat ze geen inzage in het administratief dossier hebben gekregen. Ze zetten uiteen dat hun advocaat sinds 29 april 2020 inzage in het administratief dossier gevraagd heeft. Voorts heeft de verwerende partij een verkeerd administratief dossier overgemaakt. Verzoekers menen dat hierdoor hun rechten van verdediging geschonden zijn. Zij wijzen ook op het schriftelijk karakter van de procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In een derde onderdeel van hun middel gaan verzoekers in op de subsidiaire beschermingsstatus. Vooreerst citeren ze uit het vernietigingsarrest van 26 februari 2020. Verzoekers betogen dat de verwerende partij ten onrechte tot de conclusie komt dat ze over een intern vestigingsalternatief in Kabul beschikken. Ze wijzen erop dat in de beslissing van 27 juli 2019 die door de Raad vernietigd werd de verwerende partij verwees naar de veiligheidssituatie in de provincie Wardak. Verzoekers stellen dat het voor hen een raadsel is hoe de verwerende partij in 2019 van mening kan zijn dat zij zich in Wardak kunnen vestigen en in 2020 stelt dat ze over een intern veiligheidsalternatief in Kabul beschikken, zonder hen daarover te horen. Verzoekers voeren ook aan dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet betwist dat ze met mentale problemen kampen. Voorts stellen verzoekers dat: *“Verzoekers legden ook verschillende attesten neer inzake hun mentale gezondheid, namelijk het attest van opvolging door het Praktijkcentrum Psychologie en Pedagogische wetenschappen (Praxisp) van de KU Leuven en de brieven van de dienst psychiatrie van het ziekenhuis Oost Limburg. Hieromtrent stelt de verwerende partij ten onrechte dat deze geen nieuwe elementen zijn in de zin van artikel 57/6/2 vreemdelingenwet.*

In het licht van de stukken die verzoekers neerlegden, met name de stukken inzake hun mentale gesteldheid, en gelet op het arrest van uw Raad diende de verwerende partij verzoekers uitnodigen voor een persoonlijk onderhoud.

In het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan 30 August 2018 s wordt gesteld dat Kabul geen intern vluchtalternatief biedt. De Verenigde Naties duidt de provincie Kabul als de plaats met het grootste aantal burgerslachtoffers, voornamelijk door de willekeurige aanvallen in de stad Kabul. Burgers die deelnemen aan het openbaar leven lopen wel degelijk dagelijks gevaar. Daarbij dient ook in rekening te worden gebracht dat de socio-economische situatie van de stad onhoudbaar is geworden door de enorme bevolkingsgroei van de laatste jaren. Het grootste deel van de inwoners van de stad leeft in informele huizen of in sloppenwijken en meer dan de helft van de huishoudens heeft te kampen met ernstige voedselonzeekerheid. Daardoor besluit UNHCR dat Kabul geen intern vluchtalternatief biedt.

Het feit dat verzoekers thans psychologisch (+ medicamenteus) worden behandeld diende de verwerende partij dit te betrekken in haar analyse inzake de beoordeling van de mogelijkheid van intern vluchtalternatief. De mentale toestand van verzoekers dient nochtans de centrale vraag zijn of de intern vluchtalternatief al dan niet redelijk is en kan niet zonder meer opzij worden geschoven.

De UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 30 Augustus 2018 stellen nochtans dat men rekening dient te houden met de persoonlijke omstandigheden:

De verwerende partij stelt dat er voor hen een intern vluchtalternatief bestaat in de Stad Kabul zoals eerder vastgesteld en bevestigd door de Raad in de arresten nr. 162 235 van 17 februari 2016, nr. 180 586 van 11 januari 2017 en nr. 206 074 van 27 juni 2018.

Ter zake dient te worden benadrukt dat de laatste beslissing over hun verzoek om internationale bescherming dateert van 27 juni 2018, met name de arresten van uw Raad van 27 juni 2018.

De nieuwe Guidelines dateren echter van 30 augustus 2018, zodat vaststaat dat de verwerende partij de richtlijnen van de Guidelines niet heeft toegepast op de situatie van verzoekers.

De verwerende partij verliest ook uit het oog dat verzoekers tijdens het huidige verzoek om internationale bescherming medische documenten hebben voorgelegd.

Het is in dit kader dan ook bijzonder vreemd dat de verwerende partij verzoekers niet heeft uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud. Het is duidelijk dat de verwerende partij bijzonder onzorgvuldig is geweest, zeker wanneer er kan worden vastgesteld dat verzoekers kampen met mentale problemen.

De verwerende partij vergeet dat bewijslast van het bestaan van een intern beschermingsalternatief bij haar ligt: [...]

Het enkele feit dat de verwerende partij eerder tot het besluit is gekomen dat Kabul voor hen een intern beschermingsalternatief vormt, betekent geenszins dat dit nog steeds het geval is, en dit daargelaten de gewijzigde omstandigheden en het advies van UNHCR inzake Kabul.

Verzoekers zijn lange tijd ook niet gehoord op de zetel van het CGVS, zodat een apart onderzoek naar een intern beschermingsalternatief is vereist." In dit verband verwijzen verzoekers ook naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ook benadrukt de verwerende partij onvoldoende rekening gehouden heeft met hun persoonlijke omstandigheden en gaan ze in op de motieven van de bestreden beslissingen die verband houden met de medische attesten die ze bijgebracht hebben. In dit verband stellen ze: "Ten overvloede, verzoekers zijn niet gehoord geweest en dus ook evenmin geconfronteerd met deze vaststelling. Daarbij dient te worden benadrukt dat de medische problematiek van verzoekers niet is geanalyseerd in het kader van de beoordeling van een intern vluchtalternatief.

Hieromtrent ontbreken alleszins de motieven." Hierna gaan verzoekers nog eens in op de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul en citeren ze uit een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekers concluderen dat: "Eerste verzoeker heeft een specifiek profiel. Hij is immers een sjiitisch moslim en Gezilibash van etnische oorsprong. Hij behoort aldus tot een specifieke minderheid.

Geconcludeerd kan worden dat de verwerende partij onzorgvuldig is geweest.

Verzoekers zijn van oordeel dat Kabul voor hen geen veilig intern vluchtalternatief kan vormen, zoals UNHCR oordeelt in haar Guidelines van augustus 2019.

De huidige humanitaire situatie in Kabul maakt de veiligheid immers niet duurzaam is en dat economisch overleven in deze situatie niet redelijk geacht kan worden, te meer omdat verzoekers met medische problematiek kampen.

Het is bijzonder jammer dat de verwerende partij zelfs de persoonlijke omstandigheden van verzoekers, wat overigens slechts één factor is van de redelijkheidstoets, niet heeft geanalyseerd, hoewel de andere factoren zoals veiligheid, gebrek aan respect voor mensenrechten en de slechte economische omstandigheden reeds de doorslag geven om te concluderen dat Kabul voor verzoekers geen redelijk veilig intern vluchtalternatief."

2.3. Aan hun verzoekschrift voegen verzoekers de volgende documenten toe:

1. Attest van Praxisp ondertekend door mevrouw N.D. van 14.06.2019
2. Medische attesten van Dienst Psychiatrie Ziekenhuis Oost-Limburg op naam van verzoeker van 17 juni 2019 en 25 maart 2019
3. Medisch attest van Dienst Psychiatrie Ziekenhuis Oost-Limburg op naam van verzoekster van 25 maart 2019
4. E-mail verzoekers' raadsman aan het CGVS van 29 april 2020
5. E-mail verzoekers' raadsman aan het CGVS van 4 mei 2020
6. E-mail verzoekers' raadsman aan het CGVS van 6 mei 2020
7. E-mail CGVS aan verzoekers' raadsman van 6 mei 2020 en e-mail verzoekers raadsman aan het CGVS van 6 mei 2020
8. E-mail verzoekers' raadsman aan het CGVS van 7 mei 2020
9. E-mail verantwoordelijke Helpdeks CGVS aan verzoekers' raadsman van 8 mei 2020 en e-mail verzoekers' raadsman aan het CGVS van 08.05.2020

3. De nota met opmerkingen

3.1. De verwerende partij haalt aan dat inzake het asielrelaas reeds bij 's Raads arrest met nummer 162 235 van 17 februari 2016 geoordeeld werd dat aan verzoekers' beweerde problemen met de taliban omwille van verzoekers tewerkstelling en de ermee gepaard gaande weigering bepaalde informatie aan de taliban door te spelen geen geloof kan worden gehecht. Wat de nieuwe stukken betreft die verzoeker ter staving van zijn vijfde verzoek om internationale bescherming heeft ingediend wordt verwezen naar het arrest van 28 februari 2020 met nummer 233 132. De verwerende partij vervolgt dat sinds voornoemd arrest, waarbij de beslissing van 29 juli 2019 met betrekking tot verzoekers' vijfde (en huidige) verzoek om internationale bescherming vernietigd werd door de Raad, geen nieuwe feiten of elementen aangebracht die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen.

3.2. Waar verzoekers betogen dat er ten onrechte geen specifieke steunmaatregelen verleend werden, stelt de verwerende partij dat de Raad in zijn arrest van 26 februari 2020 met nummer 233 132 reeds geoordeeld heeft dat uit de door verzoekers neergelegde stukken geenszins blijkt dat zij, zoals zij voorhouden, nood hebben aan specifieke procedurele bijstand.

3.3. De verwerende partij geeft aan dat verzoekers overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage hebben. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek gezien dit inzagerecht enkel geschiedt op aanvraag. Verzoekers en diens raadsman mochten tevens, conform artikel 32 van de Grondwet, het administratief dossier komen inkijken op de zetel van het Commissariaat-generaal. De verwerende partij erkent bovendien dat verzoekers, ingevolge de vraag van hun raadsman, inderdaad niet het integrale administratief dossier van eerste verzoekende partij kregen toegestuurd, doch slechts de bestreden beslissing die betrekking heeft op zijn vijfde volgend verzoek om internationale bescherming. Echter, verzoekers stellen ten onrechte dat hun rechten van verdediging hierdoor geschonden werden en dat zij, gezien de korte beroepstermijn, over onvoldoende tijd beschikten om hun beroep voor te bereiden. Immers, de stukken die door verzoekers ter staving van hun vijfde verzoek om internationale bescherming werden neergelegd, hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van een beslissing, met name de beslissing van 29 juli 2019 waarbij hun vijfde verzoek niet ontvankelijk verklaard werd. Deze stukken, en de stukken die verzoekers in het kader van hun beroep tegen voormelde beslissing bijkomend hebben toegevoegd aan hun verzoekschrift, zijn bovendien reeds beoordeeld door de Raad, die evenwel op 28 februari 2020 oordeelde dat dit geen nieuwe stukken betroffen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers in aanmerking komen voor internationale bescherming. Gezien (i) verzoekers sinds het vernietigingsarrest van 28 februari 2020 geen nieuwe stavingstukken hebben neergelegd die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld (vernietigings)arrest te tornen, (ii) er in de bestreden beslissing voor wat de beoordeling van de door verzoekers neergelegde stukken uitdrukkelijk wordt verwezen naar voornoemd arrest van de Raad, en (iii) verzoekers sinds juli 2019 bijgestaan worden door dezelfde raadsman, dewelke dus kennis heeft van de stukken en de beoordeling van de Raad, kunnen verzoekers bezwaarlijk stellen dat hun rechten van verdediging geschonden zijn omdat hen niet het integrale administratief dossier van eerste verzoekende partij werd overgemaakt. Immers, reeds op het ogenblik dat de bestreden beslissing op 28 april 2020 aan verzoeker betekend werd, konden verzoekers en hun raadsman vaststellen dat de verwerende partij geen ander (en/of van de Raad afwijkend) standpunt had ingenomen over de door hen voorgelegde stukken.

3.4. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming wordt in de nota met opmerkingen gesteld dat: *“Wat de nood aan subsidiaire bescherming betreft, wordt in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot de beslissing van 29 juli 2019, geoordeeld dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul stad.*

Deze beoordeling wordt op omstandige wijze toegelicht en in de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar de landeninformatie waarop deze analyse gebaseerd, alsook naar de URL alwaar verzoeker deze informatie kan consulteren. Bijgevolg konden verzoeker en zijn raadsman reeds op het ogenblik dat de bestreden beslissing op 28 april 2020 aan verzoeker betekend werd inzage verkrijgen in de COI waarop de bestreden beslissing steunt.

Verzoekers lichten niet toe op welke wijze het gegeven dat zij geen inzage kregen in het integraal administratief dossier hen belette om inzage te krijgen in deze landeninformatie.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat verzoeker tijdens de beroepstermijn in de mogelijkheid was om kennis te nemen van de motieven met betrekking tot de door hem neergelegde stukken, alsook van de landeninformatie waarop het CGVS zich steunde, zodat hij wel degelijk, en dit vanaf de betekening van de bestreden beslissing, over de nodige tijd beschikte om zijn beroep voor te bereiden. Bijgevolg acht verweerder het aannemelijk dat het voor verzoeker aldus mogelijk was om te voldoen aan de op straffe

van nietigheid voorgeschreven vereiste dat het verzoekschrift een uiteenzetting van de feiten en de middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

2.6. In de mate dat verzoekers verwijzen naar hun gezondheidstoestand, en aanvoeren dat er omwille hiervan geen sprake kan zijn van een intern hervestigingsalternatief merkt verweerder dat zij nalaten dit in concreto aan te tonen. Bovendien heeft de Raad, in zijn arrest nr. 206 074 van 27 juni 2018 dienaangaande reeds geoordeeld dat uit het hebben van klachten zoals overmatig piekeren, concentratieverlies, prikkelbaarheid, slaaploosheid, angst en depressie allerm minst kan worden afgeleid dat verzoekers te kampen hebben met zware psychische problemen of met een verstandelijke handicap waardoor zij omwille hiervan zich niet elders in hun land van herkomst kunnen vestigen. In zijn arrest nr. 233 132 van 28 februari 2020 herhaalde de Raad dat uit de opgesomde klachten niet kan afgeleid worden verzoekers omwille hiervan gestigmatiseerd zouden worden, dan wel dat dit bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekers brengen andermaal geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voornoemde arresten te tornen.”

3.5. De verwerende partij betoogt dat de beslissing om verzoekers die een volgend verzoek indienen al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij merkt hierbij aansluitend op dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift nalaten om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende, specifieke elementen zij dan wel zouden hebben aangereikt bij het opnieuw horen op het CGVS en op welke wijze deze zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet ontvankelijk verklaren van hun vijfde volgend verzoek om internationale bescherming. Immers, daar waar verzoekers stellen dat het CGVS hen had moeten horen omtrent de door hen neergelegde medische documenten, lichten zij niet toe waarom deze stukken de kans “aanzienlijk” groter zouden maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen, noch brengen zij elementen aan die de beoordeling van de Raad over voornoemde documenten in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Met de stelling dat verzoekers hadden moeten gehoord worden teneinde geconfronteerd te worden met de vaststelling dat er voor hen een intern vestigingsalternatief in Kabul stad bestaat, benadrukt verweerder dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat het Commissariaat-generaal een verzoeker om internationale bescherming vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt (RvS 20 oktober 2003, nr. 124.415; RvS 14 juni 2006, nr. 160.052). Er bestaat daarenboven evenmin een verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekende partijen niet aantonen hoe zij een recht van verdediging kunnen laten gelden met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. De procedure voor het Commissariaat-generaal is geen jurisdictionele maar een administratieve procedure. Het Commissariaat-generaal is geen rechtsprekend orgaan en geen enkele wettelijke bepaling verplicht hem de aandacht van een verzoekende partij te vestigen op, of te confronteren met de voor haar nadelige elementen. Evenmin is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen, de bestuurde uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren (RvV, nr. 216 094 van 30 januari 2019). De verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden gevolgd daar waar zij stellen dat het CGVS de plicht had om hen persoonlijk te horen.

3.6. Met betrekking tot verzoekers' verwijzing naar de “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 (hierna UNHCR Guidelines) en hun persoonlijke omstandigheden stelt de verwerende partij dat: “Het CGVS erkent dat UNHCR op pagina 114 van voornoemde UNHCR Guidelines stelt dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet beschikbaar is in de stad Kabul. Uit deze conclusie kan evenwel niet, zoals verzoekers suggereren, afgeleid worden dat UNHCR van mening is dat er nooit toepassing kan/ mag gemaakt worden van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul of dat een intern vluchtalternatief voor elke Afghaan naar de stad Kabul hoe dan ook uitgesloten is. Immers, overeenkomstig UNHCR's richtlijnen moet bij het beantwoorden van de vraag of een intern vestigingsalternatief relevant en redelijk is, rekening gehouden worden met alle relevante, algemene én persoonlijke omstandigheden. Door na een analyse van enkele algemene rapporten over de socio-economische situatie in Afghanistan en de stad Kabul aan te geven dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet beschikbaar is in de stad Kabul, sluit UNHCR op zich dus niet uit dat er, rekening houdend met de individuele, persoonlijke omstandigheden van een verzoeker, redelijkerwijze van een

verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij zich in de Afghaanse hoofdstad vestigt. Integendeel, UNHCR stelt uitdrukkelijk dat de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief steeds dient te gebeuren aan de hand van een “case-by-case analysis taking into account the personal circumstances” (UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan van 30 augustus 2018, pag. 107, zie ook UNHCR Guidelines, pag. 105 en 112; UNHCR, Guidelines on International Protection No. 4: “Internal Flight or Relocation Alternative” within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees, HCR/GIP/03/04, 23 July 2003). UNHCR benadrukt overigens nog steeds dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Een individueel onderzoek naar de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul is dan ook niet alleen noodzakelijk, maar blijft overeenkomstig voornoemde Guidelines nog steeds mogelijk. Dit klemmt des te meer nu nergens uit voornoemde UNHCR-Guidelines blijkt dat elke persoon woonachtig in de stad Kabul in precare omstandigheden leeft, noch blijkt hieruit dat iedere persoon die zich in de stad Kabul zou vestigen in precare humanitaire of socio-economische omstandigheden zal terechtkomen. In dit opzicht wenst verweerder nog te benadrukken dat het CGVS er nooit van uitgegaan is dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan, hetgeen in casu het geval blijkt te zijn.

2.9. Daar waar verzoekers er op wijzen dat persoonlijke omstandigheden belangrijk zijn bij het beoordelen van het bestaan van een intern vestigingsalternatief, doch stellen dat hier geen rekening mee werd gehouden, noch over zou gemotiveerd zijn, mist hun betoog feitelijke grondslag. Immers in de bestreden beslissingen wordt onder verwijzing naar de met gezag van gewijsde beklede arresten van de Raad van 17 februari 2016 (nr. 162 235), 11 januari 2017 (nr. 180 586) en 27 juni 2018 (nr. 206 074) toegelicht dat er rekening houdend met verzoekers' persoonlijke omstandigheden redelijkerwijs van hen kan verwacht worden dat zij zich in de stad Kabul vestigen. Aangaande de door verzoekers' aangehaalde medische problemen wordt bovendien toegelicht waarom deze niet kunnen bestempeld worden als persoonlijk omstandigheden die het risico om het slachtoffer worden van willekeurig geweld verhogen.

Wat hun persoonlijke omstandigheden betreft, beperken verzoekers zich tot het verwijzen naar hun medische problemen, het gegeven dat zij minderjarige kinderen hebben en het feit dat verzoeker een sjiiitische moslim van de stam Qizilbash is, doch zij tonen in onderhavige verzoekschrift niet in concreto aan op welke wijze deze persoonlijke omstandigheden aantonen dat de toepassing van een intern vestigingsalternatief in hun hoofde toch onredelijk zou zijn. Evenmin lichten zij toe waarom deze van die aard zijn dat zij een verhoogde kwetsbaarheid hebben die ertoe leidt dat zij een groter risico lopen dan andere burgers in Kabul stad op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

2.10. Daar waar verzoekers vervolgens uitgebreid citeren uit verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt verweerder vooreerst dat de geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft die geen binden precedentswaarde hebben. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek.”

4. De aanvullende nota's

4.1. De verwerende partij brengt een aanvullende nota bij, waarin zij de veiligheidssituatie zowel in de provincie Wardak als in de hoofdstad Kabul bespreekt. In deze aanvullende nota zijn weblinks opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018;
- het rapport “Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note” van EASO van december 2020,
- het rapport “Afghanistan. Security situation. Country of Origin Information Report” van EASO van september 2020.

4.2. Verzoekers leggen ter terechtzitting een aanvullende nota neer. Deze aanvullende nota bevat de volgende documenten:

- Brief psychiater van 25 augustus 2020 voor verzoekster
- 3 brieven psychiater van 22.03.2021 voor verzoekster

- Brief psychiater van 25 augustus 2020 voor verzoeker
- drie brieven psychiater van 22 maart 2021
- 'Afghanistan, district after district falls to the Taliban', DW, 17.06.2021, Afghanistan: District after district falls to the Taliban 1 Asia | An in-depth look at news from across the continent | DW 17.06.2021
- 'Afghan forces fight to recapture Taliban-held district outside Kabul', REUTERS, 12.05.2021, Afghan forces light to recapture Taliban-held district outside Kabul | Reuters
- Kabul School bombing condemned by senior UN officials, United Nations, 08.05.2021, <https://news.un.org/en/story/2021/Q5/1091592>
- Taliban take key Afghan district, adding to string of gains, The Economic Times, 22.06.2021, https://economictimes.indiatimes.com/news/defence/taliban-take-key-afghan-district-adding-to-string-of-gains/articleidshow/83742652.cms:utm_source=contentofinterest&utm_medium=text&utm_campaign=eppst
- '50 of Afghan's 370 districts fallen under Taliban control since May: UN envoy', AN1, 23.06.2021, <https://www.aninews.in/news/world/asia/50-ol-afghans-370-districts-fallen-under-taliban-control-since-may-iii-envov20210623040533/>
- 'UN Afghan envoy Deborah Lyons alarmed at Taliban gains', BBC, 22.06.2021, <https://www.bbc.com/news/world-asia-57564716>
- attest van professor L. D. van 7 juni 2021.

5. Beoordeling

5.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2, van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen

verduidelijking van het begrip “nieuwe elementen of bevindingen” ter staving van een volgend verzoek bevat.

Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak c- 921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward. Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, beperkt dient te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.” Voormelde motieven worden op generlei wijze betwist door de verzoekende partij. In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij op haar psychologische toestand en licht ze die ook uitgebreid toe, doch betwist ze voorgaande motieven uit de bestreden beslissing. Evenmin betoogt ze dat haar specifieke steunmaatregelen nodig had. Daarenboven blijkt dat de verzoekende partij in het kader van haar derde verzoek om internationale bescherming ook nog een begeleidende brief van haar advocaat neergelegd heeft. In deze brief geeft haar advocaat een overzicht van de aangevoerde nieuwe elementen door de verzoekende partij.

5.3. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.3.1. In hun nieuw verzoek om internationale bescherming volharden verzoekers dat ze in Afghanistan problemen hebben gekend. Verzoekers volharden dat de eerste verzoekende partij tweemaal door de taliban benaderd werd om hen bij te staan in de jihad door hen de kaarten van de dienst cartografie te geven. De eerste verzoekende partij geeft aan dat ze tewerkgesteld was bij het Duitse bedrijf Heidelberg en op het ogenblik dat zij bedreigd werd door de taliban had ze een opdracht bij het bureau van de cartografie, een onafhankelijk orgaan dat zowel geografische als militaire kaarten uitbracht in Afghanistan. Voorts wijzen verzoekers op hun psychologische gezondheidssituatie. Ter staving van hun verzoek om internationale bescherming brengen de verzoekende partijen de volgende documenten bij: twee brieven van M. K. R. en A. W. A., die respectievelijk in Zweden en de Verenigde Staten een beschermingsstatus gekregen hebben, een kopie van de identiteitskaart van M. K. R., een kopie van de Amerikaanse identiteitskaart van A. W. A., de kopie van de chief of mission approval for Afghanistan special immigrant Visa status van A. W. A., alsook de enveloppes waarmee deze brieven werden opgestuurd, een uitprint van een Facebookprofiel van een collega A. H. waarop ook de eerste verzoekende partij te zien is, een huurcontract op naam van de vrouw van zijn oom uit India alsook de kopie van zijn visum voor India, een brief van PRAXISP van de KU Leuven waarin wordt gesteld dat het gezin van verzoekers wordt opgevolgd door hen en twee brieven van het Ziekenhuis Oost Limburg over de mentale toestand van de eerste verzoekende partij, een brief van de dienst psychiatrie van het Ziekenhuis Oost Limburg van 25 maart 2019. Op 11 juli 2019 ontvangt de verwerende partij ook nog een brief van verzoekers' advocaat. Hij legt nogmaals bovenstaande documenten neer en een 'extract of population register' op naam van M. K. R.

5.3.2. Met betrekking tot de elementen die verzoekers in huidig verzoek om internationale bescherming aanbrengen in het kader van de beoordeling van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad op hetgeen uiteengezet werd in het arrest van 26 februari 2020 met nummer 233 132: *“In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze werd ondermijnd en de door u aangehaalde feiten niet als bewezen werden beschouwd. Het betreft hier met name de problemen die u ondervond met de taliban omdat u weigerde geheime kaarten aan hen door te spelen. Hoewel uw tewerkstelling bij het bedrijf ASAP/Heidelberg niet in twijfel werd getrokken waren er wel ernstige twijfels aan uw eigenlijke takenpakket bij het bedrijf. Uw tewerkstelling bij ASAP/Heidelberg an sich was echter niet voldoende om in aanmerking te komen voor een beschermingsstatuut. Bovendien was het CGVS van mening dat er voor u een intern vluchtalternatief mogelijk was in de stad Kabul om aan het willekeurig geweld in Wardak te ontsnappen. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV in beroep bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Uw tweede en derde verzoeken werden niet in overweging genomen door het CGVS en uw beroepen hiertegen werd eveneens verworpen door de RvV. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behouders voor zover er, wat u*

betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd met betrekking tot uw problemen met de taliban. Het louter verwijzen naar deze eerdere problemen die al als ongeloofwaardig beoordeeld werden kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen (zie Verklaring volgend verzoek). Hierbij dient nogmaals te worden vermeld dat het loutere feit dat u werkzaam was bij het bedrijf ASAP/Heidelberg niet volstaat om in aanmerking te komen voor een beschermingsstatuut. U dient immers met concrete aanwijzingen aan te tonen dat u omwille van dit risicoprofiel dreigde te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar uw land en naar uw regio van herkomst. U brengt aldus geen nieuwe elementen aan die dergelijk risico aannemelijk maken.

De door u neergelegde stukken kunnen het geloof in uw asielrelaas evenmin herstellen. Deze vormen slechts een voortzetting op een relaas dat op diverse punten ongeloofwaardig werd bevonden. U verwijst nog naar collega's die dezelfde problemen zouden gekend hebben en intussen wel een beschermingsstatuut kregen buiten Afghanistan. De brieven die uw collega's opstelden kunnen de door het CGVS en de RvV gemaakte vaststellingen inzake de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen echter niet wijzigen. Deze brieven betreffen geen officiële documenten die werden uitgegeven door een officiële instantie. Bovendien kunnen deze brieven door om het even wie zijn opgesteld en vertonen ze een gesolliciteerd karakter daar ze louter op uw vraag werden opgesteld. Ze bezitten aldus geen objectieve bewijskracht. Uit deze brieven blijkt bovendien niet op grond van welke feiten uw collega's respectievelijk een beschermingsstatus en een visum voor de Verenigde Staten kregen. In de brief afkomstig van Mohammad Kabir Rahmi blijkt bovendien dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van de algemene slechte veiligheidssituatie en wordt er met geen woord gerept over eventuele problemen omwille van zijn werk bij ASAP. Bovendien gaat u voorbij aan het feit dat elk verzoek om internationale bescherming individueel en op zijn eigen merites wordt beoordeeld. Er kunnen dan ook in hoofde van deze collega's andere elementen spelen die geleid hebben tot het toekennen van een beschermingsstatus. Het feit dat u samen met collega's te zien bent op een groepsfoto op facebook kan evenmin een ander licht op de zaak werpen. Deze foto bevat geen specifieke taakomschrijving van uw beweerde functies bij de firma ASAP en kan hoogstens aantonen dat u er werkte, wat overigens niet wordt betwijfeld. Bovendien, zelfs al zou uw functiebeschrijving hieruit blijken, quod non, dan nog toont de foto geenszins aan dat u daadwerkelijk omwille van uw tewerkstelling bij ASAP/Heidelberg problemen met de taliban zou hebben gekend en/of dat u vervolging zou dienen te vrezen of een risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De enveloppes tonen slechts aan dat u post heeft ontvangen uit de Verenigde Staten en Zweden. Deze vaststellingen werden bevestigd door de RvV in haar arrest nr. 233132 van 26 februari 2020."

Sinds dit arrest hebben verzoekers geen andere elementen bijgebracht. Bijgevolg is de Raad van oordeel dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de verzoekende partijen werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5.3.3. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus heeft de verwerende partij de veiligheidssituatie in het dorp Siyah Petaw gelegen in het district Jalrez in de provincie Maidan-Wardak opnieuw geëvalueerd op basis van de recente internationale rapporten.

Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "Elgafaji" waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji* t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07,

§ 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

5.3.4. Zowel in de bestreden beslissingen als in de aanvullende nota bespreekt de verwerende partij de veiligheidssituatie in de provincie Wardak en concludeert dat de provincie Wardak willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Evenmin weerhoudt de verwerende partij persoonlijke omstandigheden in hoofde van verzoekers waardoor zij meer risico's lopen dan andere burgers in de provincie Wardak om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Doch gaat de verwerende partij daarna over naar een bespreking van intern vestigingsalternatief in de hoofdstad Kabul. Met betrekking tot de voorgaande verzoeken om internationale bescherming die verzoekers ingediend hebben, is de verwerende partij steeds overgegaan tot een onderzoek van een intern vestigingsalternatief in de hoofdstad Kabul.

5.3.5. Met betrekking tot de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van verzoekers stelt de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat: *“De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt omschreven als een politiek en strategisch belangrijke provincie, vanwege de nabijheid van Kabul en de ligging op een kruispunt van snelwegen die het westen en het oosten van Afghanistan, evenals het noorden en het zuiden met elkaar verbinden. Wardak wordt bestempeld als een relatief onstabiele provincie in de centrale regio van het land, waar de taliban in de meeste districten actief is. Gedurende de verslagperiode heeft de taliban zijn aanwezigheid, invloed en controle in de provincie versterkt. Tegelijkertijd werden verschillende prominente talibs gedood of gearresteerd. De veiligheidssituatie in de provincie wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de taliban en de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden is voornamelijk doelgericht van aard en neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Een aanzienlijk deel van die confrontaties betroffen operaties en aanvallen uitgevoerd door de Afghaanse veiligheidsdiensten, die soms gepaard gingen met luchtaanvallen. De taliban viseerden op hun beurt leden van de Afghaanse veiligheidstroepen, of hun faciliteiten, zoals controleposten, hoofdkwartieren of konvooien en voertuigen. Jaarlijks, meer bepaald in het voorjaar en de zomer, leiden migraties van Kuchi-nomaden voorts tot gewelddadige confrontaties als gevolg van grondconflicten met de Hazara, voornamelijk in de Behsud-districten.*

Bijna een derde van de door ACLED geregistreerde veiligheidsincidenten betroffen ‘explosions/remote violence’. Deze omvatten incidenten waarbij de AGE's bembommen of IED's gebruikten om de Afghaanse veiligheidstroepen te treffen, alsook luchtaanvallen, meestal uitgevoerd door Afghaanse strijdkrachten. Tot slot blijkt dat intern ontheemden in de provincie voornamelijk hun toevlucht zoeken binnen de provincie.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 660.000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 184 burgerslachtoffers vielen, een daling van 18% in vergelijking met 2018.

Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 26 en 75 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 604 veiligheidsincidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De provincie Wardak werd in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van

persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Met andere woorden, de provincie Maidan Wardak is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de provincie Wardak willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

5.3.6. De verwerende partij geeft inderdaad op basis van de landeninformatie die bijgebracht wordt terecht aan dat de provincie Wardak een politiek en strategisch belangrijke provincie is, maar tevens een relatieve onstabiele provincie in de centrale regio van het land. Verschillende bronnen geven aan dat in 2019 en 2020 de taliban in Wardak hun aanwezigheid, invloed en controle versterkt hebben. In hun bolwerken genieten ze ook van een wijdverspreide steun van de bevolking. In mei 2020 maakte de VN-Veiligheidsraad melding van een reorganisatie van het taliban-schaduwbestuur en de militaire structuur in verschillende provincies, waarbij belangrijke nieuwe benoemingen hebben plaatsgevonden in de provincie Wardak. Volgens hetzelfde bericht hebben de taliban opdracht gegeven tot meer leveringen van munitie en explosieven voor hun troepen in de provincie Wardak besteld. Volgens een in juli 2020 gepubliceerde studie van HRW is de controle van de taliban over de provincie Wardak minder zichtbaar in vergelijking met provincies als Kunduz of Helmand, doch is de militant's 'Vice and Virtue' policing actief in de provincie, alwaar ze mensen ondervraagt, slaat en vasthoudt voor overtredingen tegen de regels van de taliban. De taliban heeft in Wardak naar verluidt een gereguleerd systeem voor het innen van belastingen opgezet. Voorts blijkt uit de Long War Journal (LWJ) assessment mapping dat het district Jalrez een betwist gebied is. Een onderzoeker geeft in december 2019 aan dat de helft van het district Jalrez onder controle van de taliban staat en dat de andere helft door de Afghaanse regering gecontroleerd wordt. Het centrum van het district bleef zeer omstreken en werd regelmatig aangevallen door de taliban. Tijdens grotere offensieven kregen de lokale taliban in Jalrez steun van strijders uit andere districten, met name uit Nerkh. Twintig kilometer van de snelweg Kabul-Bamyan, die het district Jalrez doorkruist, is naar verluidt onder controle van de taliban, waarbij militante controleposten voertuigen tegenhouden en passagiers ontvoeren die worden verdacht van samenwerking met de Afghaanse regering, NGO's of internationale troepen. Kot-e Ashro, 5 kilometer van de provinciehoofdstad, was naar verluidt de voornaamste frontlinie in Jalrez, naast andere frontlinies zoals Bazar Jalrez, Seyah Petap en Aysa Khakbad. De Afghaanse lokale politie (ALP) wordt genoemd als de belangrijkste overheidszake actor die in Jalrez tegen de taliban vecht, naast een sterk taliban-verzet van de Hazara-gemeenschap in Wardak. Uit het onderzoek blijkt dat de taliban rechtstreeks ingrijpen in verscheidene sectoren van de dienstverlening in Jalrez en dat zij een apart rechtssysteem beheren.

ACLED verzamelde gegevens over 604 gewelddadige gebeurtenissen in de provincie Wardak van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 uit meldingen in open bronnen, waarvan er 388 werden gecodeerd als "gevechten", 184 als "explosies/geweld op afstand" en 32 als "geweld tegen burgers". Het district Saydabad sprong eruit als het district waar de meeste incidenten werden gemeld, met 190 geregistreerde incidenten, gevolgd door de districten Maydan Shahr, Chak, Nerkh, Jaghatu en Jalrez. In de overige districten van Wardak werden 13 of minder incidenten gemeld. De meeste gewelddadige incidenten in de provincie Wardak werden geregistreerd in het derde en vierde kwartaal van 2019. ACLED heeft ongeveer 64 % van de gewelddadige incidenten in Wardak gecodeerd als "gevechten", als "gewapende conflicten". Dergelijke gevechten hebben bijvoorbeeld in mei 2019, mei 2020 en juni 2020 in gebieden rond de provinciehoofdstad plaatsgevonden alsook in het district Jalrez in juni 2020. In januari 2020 werden verschillende talibanstrijders door de Afghaanse overheid in het district Jalrez gedood. Er wordt verder aangegeven dat bij dergelijke incidenten meer burgerslachtoffers vallen dan voorheen.

Volgens UNAMA wordt steeds meer schade toegebracht aan burgers tijdens zoekacties, met name die welke worden uitgevoerd door speciale strijdkrachten van de NDS en andere door de CIA gesteunde milities. Lucht-/droneaanvallen vertegenwoordigden 15% van alle gemelde gewelddadige incidenten in Wardak. De meeste lucht-/droneaanvallen werden uitgevoerd in het district Saydabad, gevolgd door de

districten Chak en Nerkh. Hoewel deze lucht-/droneaanvallen meestal verliezen onder AGE's veroorzaakten, maakten sommige aanvallen ook slachtoffers onder de burgerbevolking, met name in het district Nerkh in oktober 2019. ACLED codeerde 3 % van de gewelddadige incidenten in Wardak als "beschietingen, artillerie- en raketaanvallen". In oktober 2019 werd een burgerwoning in het district Nirkh getroffen toen de taliban een raket afgevuurd heeft. ACLED heeft 5 % van alle gemelde gewelddadige incidenten in Wardak gecategoriseerd als "geweld tegen burgers". Bij deze incidenten ging het om (nachtelijke) invallen en operaties van de ANDSF in het district Saydabad in maart 2019 en in het district Nerkh in april 2019, waarbij verschillende burgers, waaronder vrouwen en kinderen, werden gedood;

Verschillende hoofdwegen in Wardak worden beschreven als "niet veilig voor burgers" en "onbeschermd door de regering". In mei en juni 2019 is het Afghaanse leger begonnen met het sluiten van diverse kleine controleposten langs verschillende hoofdwegen. De Afghaanse troepen die gelegerd waren in deze kleine buitenposten, die moeilijk te beschermen waren en naar verluidt vaak werden aangevallen door AGE's, zouden worden geconsolideerd in grotere bases, met elk ongeveer 40 troepen, langs de belangrijkste hoofdwegen in de provincie.

In de periode van 1 maart 2019 tot en met 30 juni 2020 zijn 2 865 personen ontheemd geraakt uit de provincie Wardak, waarvan de meerderheid in de provincie zelf. In dezelfde periode zijn 35 personen ontheemd naar Wardak vanuit andere provincies. Het district van herkomst van de verzoekende partij telde zowel IDP's, maar heeft ook ontheemden opgevangen. Ondertussen zijn er ook ontheemden naar haar district teruggekeerd.

Ook valt in het EASO rapport van september 2020 te lezen dat gedurende de periode tussen maart en juni 2020 "de meeste conflictactiviteit" in de provincies Kandahar, Helmand, Wardak en Balkh gemeld werd.

5.3.7. Op basis van de indicatoren kan worden geconcludeerd dat willekeurig geweld plaatsvindt in de provincie Wardak, maar niet op grote schaal, en derhalve is een hoger niveau van individuele elementen vereist om aan te tonen dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het grondgebied specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij dient individuele elementen aan te brengen. De analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Wardak ligt in dezelfde lijn. De verzoekende partij reikt geen elementen aan die toelaten er anders over te oordelen.

5.3.8. Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad op basis van de voorgelegde informatie dat de provincie Wardak wel degelijk willekeurig geweld kent, maar dat het geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, §2, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

5.3.9. Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

5.3.10. Wat betreft de persoonlijke omstandigheden blijkt dat de verzoekende partijen afkomstig zijn uit het district Jalrez. Uit het COI-rapport van 2020 blijkt dat het district Jalrez een betwist gebied is tussen de taliban en de overheid. Voorts zijn de ouders van drie minderjarige kinderen. Beide verzoekers hebben psychische problemen, maar vooral verzoekster kampt met ernstige psychische problemen (cfr. *infra*). Dit blijkt uit de verschillende medische en psychologische attesten die bijgebracht worden. Op 22 maart 2021 attesteert de behandelde arts dat verzoekers een langdurig psychotherapeutische begeleiding volgen binnen het ziekenhuis in het kader van een post traumatische stresssyndroom (PTSD). In hoofdte van verzoekster is bovendien nog sprake van een psychosomatische problematiek en een angst-paniekstoornis. Voorts blijkt uit de medische attesten dat omwille van haar psychische toestand de zorg voor de kinderen moeilijk is. In het attest van 21 maart 2021 wordt weliswaar aangegeven dat de kinderen het goed doen op school. In een medisch attest valt ook te lezen dat ten gevolge van haar psychische toestand er thuis reeds ongevallen veroorzaakt werden, zo is het reeds gebeurd dat er in de keuken een brand ontstaan is en dat er twee keer bijna een brand ontstaan is. In

de EASO COI Focus van september 2020 wordt verwezen naar het rapport van UNAMA, Afghanistan Protection of Civilians in Armed Conflict Annual Report 2019, 22 February 2020. Uit voormeld rapport blijkt dat kinderen 30 % van alle burgerslachtoffers in 2019 uitmaakten. Dit betreft een lichte stijging ten aanzien van 2018. De toename van het aantal kinderslachtoffers is te wijten aan het toegenomen gebruik van zelfmoord- en andere bommen door AGE's. De grondgevechten tussen de AGE's en de regeringstroepen blijven wel de belangrijkste oorzaken van kinderslachtoffers. Luchtaanvallen daarentegen veroorzaken minder kinderslachtoffers dan in 2018, doch merkt UNAMA op dat 2019 het op één na hoogste aantal kinderslachtoffers van luchtaanvallen in de afgelopen decennium telde. Er ligt echter geen informatie voor die specifiek betrekking heeft op kinderen in de provincie Wardak. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat de verzoekende partijen gelet op de bovenvermelde beschreven veiligheidssituatie, hun psychische toestand en voornamelijk de psychische toestand van verzoekster en de leeftijd van hun kinderen een groter risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit hun regio van herkomst.

5.3.11. Bovenstaande vaststellingen betreffen persoonlijke omstandigheden die kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren die, tezamen genomen, maken dat de verzoekende partijen een kwetsbaar profiel hebben. Gelet op de nog steeds precaire, complexe en ernstige situatie in het district Jalrez leidt dit kwetsbaar profiel ertoe dat de verzoekende partijen in vergelijking met andere burgers op weg naar het district Jalrez en hun verblijf aldaar over minder weerbaarheid beschikken om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Deze persoonlijke omstandigheden hebben tot gevolg dat de verzoekende partijen, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van het willekeurig geweld.

5.3.12. Gelet op de bovenvermelde persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij en mede in acht genomen de mate van het willekeurig geweld dat volgens de landeninformatie van de verwerende partij nog steeds aanwezig is, is de Raad van oordeel dat *in casu* de verzoekende partijen in geval van terugkeer naar daar een reëel risico lopen ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Aldus dient onderzocht te worden of verzoekers in de hoofdstad Kabul over een intern vestigingsalternatief beschikken.

5.3.13. Uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. Uit artikel 8 van richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, blijkt duidelijk dat de bewijslast van het intern vestigingsalternatief bij de verwerende partij ligt. Voor verzoeker blijft de samenwerkingsplicht gelden met dien verstande dat hij in de mogelijkheid wordt gesteld om zijn opmerkingen te laten gelden met betrekking tot het voorgestelde vestigingsalternatief.

Dit intern vestigingsalternatief moet zowel veilig als redelijk zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de algemene situatie in het vestigingsalternatief en met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de verzoekers.

5.3.14. Hoewel de richtlijnen van UNHCR ("Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018) en EASO ("EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van december 2020) inzake een intern vluchtalternatief niet bindend zijn, is het nuttig om bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief deze richtlijnen, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota's zelf verwijst, in overweging te nemen.

5.3.15. Wat betreft de voorwaarde van veiligheid, overwegen EASO (p. 161-162) en UNHCR (p. 106 - 107) dat aan deze voorwaarde is voldaan wanneer de verzoeker in het voorgestelde hervestigingsgebied geen (nieuw) risico loopt op vervolging of ernstige schade. De Raad treedt voormelde benadering bij.

5.3.16. Inzake de veiligheidssituatie in de stad Kabul motiveert de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota als volgt: "Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-66, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers, een daling van 16 % in vergelijking met 2018. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 142 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig.

De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviséerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Omwille van de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, werden er in laatste kwartaal van 2019, evenals in de eerste maanden van 2020 minder aanslagen gepleegd in de hoofdstad. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen. High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings' betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is voorts afgenomen. De inspanningen van het ANDSF hebben de activiteiten en het vermogen van de groepering om high profile aanvallen in Kabul uit te voeren, verstoord. ISKP behoudt wel nog een operationele capaciteit in de stad Kabul.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul werd in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger

niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Wat de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief betreft, dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semistedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij kan van haar redelijkerwijs verwacht worden dat zij zich in de stad Kabul vestigt. Verweerder verwijst dienaangaande naar de motieven uiteengezet in de bestreden beslissing.”

5.3.17. De Raad treedt de analyse van de verwerende partij bij dat de mate van het willekeurig geweld in de hoofdstad Kabul op basis van de bijgebrachte landeninformatie niet een dermate hoog niveau bereikt dat moet worden besloten dat elke burger die ernaar toe wordt gestuurd, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan. De analyse die de verzoekende partijen in hun verzoekschrift maken omtrent de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul laat niet toe anders te besluiten, daar dit gebeurt op basis van informatie die in dezelfde lijn ligt als de informatie besproken in de bestreden beslissing en de aanvullende nota. Wél stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de hoofdstad Kabul hoog blijft zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissingen wordt verder aangegeven dat: “De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen, zoals hierboven uiteengezet.”

Zoals blijkt uit de punten 5.3.10 en 5.3.20. van dit arrest is er *in casu* sprake van een angststoornis en een posttraumatisch stresssyndroom. Verzoekers geven aan dat deze vooral in hoofde van verzoekster ernstig is. Ook wijzen ze erop dat ze ouders van minderjarige kinderen zijn. Noch uit de motieven van de

bestreden beslissingen, noch uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verwerende partij onderzocht heeft of deze gezondheidssituatie een individueel element is dat aanleiding kan geven dat de verzoekende partijen bij een hervestiging in de hoofdstad Kabul meer dan andere burgers aldaar het risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Gelet op hetgeen wat volgt en de conclusie in punt 5.6. kan dit element op zich niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

5.3.18. Dit besluit neemt niet weg dat in het kader van een beoordeling van de redelijkheid van het voorgestelde intern vestigingsalternatief rekening moet worden gehouden met de algemene (veiligheids)situatie in de stad Kabul. Deze beoordeling mag niet worden verward met de beoordeling in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De vraag is hier niet of verzoeker een risico loopt op ernstige schade in de stad Kabul, hetgeen hierboven al negatief werd beantwoord, maar wel of van de verzoekende partij redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich aldaar hervestigt.

5.3.19. Uit het EASO-rapport "*Country Guidance: Afghanistan – Guidance note and common analysis*" van december 2020 (p.129), blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt die deel uitmaakt van het stedelijk gebied. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan verder niet blijken dat er obstakels van juridische, administratieve of praktische aard zouden zijn waardoor Afghaanse burgers geen toegang zouden hebben tot de hoofdstad Kabul. Voorts staat de hoofdstad Kabul en de luchthaven onder controle van de regering.

5.3.20. Wat betreft de toestand op het vlak van voedselzekerheid, beschikbaarheid van een basisinfrastructuur en de mogelijkheid om te voorzien in een levensonderhoud, blijken uit de EASO *Guidance Note* van december 2020 en de van EASO, "*Afghanistan, Key socio-economic indicators: focus on Kabul city, Mazar-e sharif and Herat City*" van augustus 2020, die door de verzoekende partij bijgebracht worden, volgende vaststellingen over de algemene situatie in Kabul. Op het vlak van de voedselvoorziening wordt gesteld dat de voedselprijzen in de stad Kabul onder druk staan. Inzake huisvesting is de stad Kabul onderhevig aan een sterke bevolkingsgroei, waarbij veel inwoners terechtkomen in zogenaamde "*informal settlements*". Verder is toegang tot drinkbaar water voor sommige inwoners van de stad Kabul moeilijk en problematisch, waarbij ook het ontbreken van een centraal rioleringssysteem een rol speelt. Wat betreft gezondheidszorg, blijkt dat de inwoners weliswaar toegang hebben tot openbare gezondheidszorg doch dat deze gezondheidszorg gepaard gaat met een hoog kostenplaatje dan wel een ondermaatse kwaliteit. Infra zal nog verder ingegaan worden op de toegang tot de gezondheidszorg en medicatie in Kabul. Verder staat de werkgelegenheid in Afghanistan onder druk en leeft een toenemend deel van de Afghaanse bevolking onder de nationale armoedegrens, doch het is mogelijk werk te vinden in de stad Kabul en de lonen zijn er ook veelal hoger dan elders in Afghanistan, zeker voor wie op de ondersteuning van een netwerk kan rekenen. Voorts blijkt uit de EASO, "*Afghanistan, Key socio-economic indicators: focus on Kabul city, Mazar-e sharif and Herat City*" van augustus 2020 dat verschillende terugkeerders hebben verklaard afhankelijk te zijn van de hulp van hun familiaal netwerk om accommodatie te vinden en andere vorm van bijstand te krijgen. De kost van het levensonderhoud is in Kabul ook hoger dan in andere delen van het land.

UNHCR geeft in zijn "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 (p. 112-114) aan dat gelet op de huidige veiligheidssituatie, de humanitaire situatie en de situatie op het vlak van de mensenrechten in Kabul deze stad in beginsel niet geschikt is als intern vestigingsalternatief.

Volgens de EASO *Guidance Note* van december 2020 (p.174-175) is een intern vestigingsalternatief voor gezonde alleenstaande mannen in Kabul in het algemeen redelijk wanneer zij geen bijkomende bijzondere kwetsbaarheden vertonen. Volgens EASO kunnen alleenstaande gezonde mannen voorzien in hun basisvoorziening, huisvesting en hygiëne. In de *Guidance Note* wordt geconcludeerd dat, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat alleenstaande mannen, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Uit wat voorafgaat blijkt dat zowel EASO als UNHCR de stad Kabul niet uitsluiten als een mogelijke locatie voor een intern vestigingsalternatief. Zij stellen wel uitdrukkelijk dat de persoonlijke omstandigheden in deze bepalend zijn. De analyse van de rapporten die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift voegt, laat ook niet toe om de hoofdstad Kabul algemeen uit te sluiten als een mogelijke locatie voor een intern vestigingsalternatief. De persoonlijke omstandigheden zijn wel bepalend voor de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief in de hoofdstad Kabul.

Derhalve dienen de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partijen in rekening te worden genomen bij de beoordeling van de redelijkheid van haar hervestiging in de stad Kabul. Artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet preciseert niet wat persoonlijke omstandigheden zijn. In de parlementaire voorbereiding wordt aangegeven wat men dient te verstaan onder persoonlijke omstandigheden: “Ook persoonlijke omstandigheden van de verzoeker zoals leeftijd, geslacht, gezondheidstoestand, gezinssituatie en etnische, culturele en sociale banden, kunnen bij deze beoordeling een rol spelen.” (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p.89). Dit loopt gelijk met rechtspraak van het EHRM waarbij onder meer elementen zoals godsdienst, leeftijd, gezondheidssituatie, geslacht, economische omstandigheden en het sociale netwerk werden aangehaald (EHRM 27 juni 2013, MYH en anderen t. Zweden, § 568-73).

5.3.20. *In casu* stellen de verzoekende partijen dat zij psychiatrische problemen hebben die zij staven aan de hand van medische attesten. Uit de verschillende medische attesten blijkt inderdaad dat verzoekers een langdurig psychotherapeutische begeleiding volgen in het kader van een post-traumatische stresssyndroom. In hoofde van verzoekster is een ook sprake van een psychosomatische problematiek en een angst- en paniekstoornis. Uit de verschillende medische attesten blijkt dat de verzoekende partijen steeds in hetzelfde ziekenhuis door de dienst psychiatrie behandeld worden. Zowel verzoekster als verzoeker dienen verschillende medicijnen te nemen. Deze medicijnen worden voorgeschreven door de behandelde psychiater. Als je de verschillende medische attesten met mekaar vergelijkt, blijkt ook dat verzoekers reeds langdurig medicamenteus behandeld worden, dat er soms aanpassingen zijn en dat verzoekers hun behandeling volgen. Daarnaast volgen ze ook een psychotherapeutisch traject bij een gespecialiseerde vereniging. Al deze gegevens worden niet betwist door de verwerende partij.

In juni 2020 merkte het ICRC op dat de recente toename van geweld in Afghanistan, in combinatie met gerichte aanvallen op gezondheidszorgfaciliteiten, de toegang tot gezondheidsdiensten dreigt te beperken of onmogelijk te maken voor miljoenen Afghanen die meer dan ooit behoefte hebben aan gezondheidsdiensten met de uitbraak van Covid-19 (EASO, “Afghanistan, Key socio-economic indicators: focus on Kabul city, Mazar-e sharif and Herat City”, augustus 2020, p.48). Als gevolg van Covid-19 meldde UNOCHA dat sommige gezondheidsdiensten, zoals routinevaccinaties, het polioprogramma, geestelijke gezondheidszorg en psychosociale hulp waren opgeschort of verminderd (EASO, *ibid.*, p.49). Verder geeft de landeninformatie ook aan dat corruptie en verborgen kosten een belangrijke belemmering vormen voor de toegang tot de gezondheidszorg (EASO, *ibid.*, 50). Dit wordt in voormeld rapport ook verder toegelicht. In het verslag van de onderzoeksmissie van FIS van 2019 wordt opgemerkt dat de gezondheidszorg in Afghanistan vaak problemen heeft met het verkrijgen van medicatie, evenals met de kwaliteit van de medicijnen. Er zijn zowel medicijnen van goede als van slechte kwaliteit beschikbaar. Degenen die het zich kunnen veroorloven kunnen de medicijnen van goede kwaliteit kopen, terwijl degenen die dat niet kunnen, beperkt zijn tot de medicijnen van slechte kwaliteit. De toegang tot medicijnen van goede kwaliteit kan echter niet altijd worden gegarandeerd (EASO, *ibid.*, 51). Volgens de WHO worden de meeste essentiële geneesmiddelen geïmporteerd uit de buurlanden. Volgens een artikel uit 2014 hebben de lokale autoriteiten geen goede testapparatuur, en de kwaliteitscontrole die in Kabul beschikbaar was, was een langdurig proces dat de handelaar veel kost, dus wil niemand legaal medicijnen importeren en nemen ze hun toevlucht tot smokkel. Uit de landeninformatie blijkt niet dat de situatie heden veranderd is. Volgens een projectaanvraag van MedCOI uit 2018 was er geen particuliere instelling voor geestelijke gezondheidszorg in Kabul die intramurale behandeling aanbood, maar twee openbare instellingen boden dit soort behandeling gratis aan. Medicatie is misschien niet gratis beschikbaar in de ziekenhuizen, maar de patiënt kan gevraagd worden ervoor te betalen. Ook kunnen onofficiële vergoedingen voor de behandeling gevraagd worden (EASO, *ibid.*, 53). Poliklinische behandeling werd verstrekt door verschillende particuliere specialisten die een vergoeding vragen variërend van AFN 200 tot 500 voor een consultatiebezoek. Doch wordt ook aangegeven dat in Afghanistan een tekort is aan psychiaters en psychologen (EASO, *ibid.*, 56).

Uit het geheel van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoekers heden intensief en langdurig psychiatrisch behandeld worden. Ze dienen eveneens verschillende medicijnen te nemen. Uit het geheel van de documenten en de verklaringen van de verzoekende partij blijkt het belang van de medicatie en de behandeling voor het geestelijk welzijn van de verzoekende partijen. Echter, hoger werd reeds aangegeven dat uit de landeninformatie blijkt dat Afghanistan vaak problemen heeft met het verkrijgen van medicatie en de kwaliteit ervan. Verder staat de gezondheidszorg ook onder zware druk ten gevolge van de volatiele veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul en Covid-19, zoals hoger reeds aangegeven.

5.3.21. Bijgevolg, gelet op de algemene omstandigheden die de hoofdstad Kabul kenmerken met inbegrip van de veiligheidssituatie, de algemene situatie, de toestand op vlak van gezondheidsvoorzieningen zoals hoger beschreven en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partijen, acht de Raad het gegeven dat verzoekers een vrienden- en kennissennetwerk in Kabul hebben, zowel Dari als Pashtou spreken, en vertrouwd zijn met de hoofdstad Kabul, op zich onvoldoende om aan te nemen dat de verzoekende partijen in de hoofdstad Kabul heden over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikken.

5.3.22. Gelet op hetgeen dat voorafgaat maakt de verwerende partij niet aannemelijk dat de verzoekende partijen zich heden redelijkerwijze kunnen vestigen in de hoofdstad Kabul en zich alsoo aan het willekeurig geweld in hun regio van herkomst kunnen onttrekken.

5.4. Uit het geciteerde artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet volgt dat indien er nieuwe feiten aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekers voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen het verzoek om internationale bescherming als dusdanig ontvankelijk wordt verklaard. Uit het voorgaande blijkt dat *in casu* nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partijen in aanmerking komen voor de internationale bescherming.

De Raad herinnert er aan dat hij, inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid heeft. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ook dat alle elementen aanwezig zijn om te bestreden beslissingen te hervormen en verzoekers' nood aan internationale bescherming ten gronde te beoordelen.

5.5. Gelet op bovenvermelde motieven zijn de overwegingen van de bestreden beslissingen onvoldoende om de beslissingen te schragen.

5.6. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat en gelet op het profiel van de verzoekende partijen, de verschillende stukken die voorgelegd werden en de verwijzing naar landeninformatie, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partijen voldoen aan de voorwaarden die krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet zijn vereist opdat haar het voordeel van de twijfel kan worden gegund. Gelet op hetgeen dat voorafgaat maakt de verwerende partij niet aannemelijk dat de verzoekende partijen zich redelijkerwijze kunnen vestigen in de hoofdstad Kabul en zich alsoo aan het willekeurig geweld in hun regio van herkomst kunnen onttrekken.

De bestreden beslissingen worden hervormd en de subsidiaire beschermingsstatus wordt op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partijen toegekend.

5.7. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven alsook de argumentatie van verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. RYCKASEYS